

РЕШЕНИЕ

№ 5177

гр. София, 16.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 02.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3325** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.26 и сл. ЗГВРСНР.

Образувано е по жалба на Н. А. Ж. срещу Разпореждане №4506-40-46/22.02.2021г. на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място], с което е отказано изплащане на гарантирано вземане на основание чл.26, ал.3 от ЗГВРСН.

Жалбоподателят счита, че разпореждането е незаконосъобразно, тъй като с Решение №260023/17.09.2020г. по т.д. №595/20г. за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] СГС, ТОО, 7 състав е приел при определяне на момента на настъпилата неплатежоспособност, въз основа на експертиза, че след 2016г. финансовият резултат на дружеството за всяка една от изследваните години е отрицателен, дружеството след 2016г. е в тежко ликвидно състояние, а към 31.12.2017г. дружеството не е било в състояние да покрива дългосрочните си парични задължения, а началната дата на неплатежоспособността следва да се определи на 13.03.2019г. Това прави противоречиви и неясни мотивите на издаденото разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат, който поддържа жалбата и претендира направените разноски в размер на 410 лева за адвокат и държавна такса.

Ответникът, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена. Заявява, че в ТР има данни, че дружеството е регистрирано на 26.05.2018г., което означава, че не е налице предпоставката за упражняване на търговска дейност

най-малко 12 месеца преди датата на обявяване на неплатежоспособност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление - декларация от 10.02.21г. жалбоподателят е поискал от Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” [населено място] при НОИ да му бъдат отпуснати гарантираните вземания като работник с прекратено трудово правоотношение с „ [фирма] – дружество с открито производство по несъстоятелност, вписано в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на 18.09.2020г. Н. А. Ж. декларирал, че е работил по трудов договор в дружеството от 30.05.2019г. до 01.11.2019г.

С оспореното разпореждане, издадено на 22.02.21г. на основание чл.26, ал.3 във вр. с чл. 4, ал.2 от ЗГВРСНР му е отказано гарантирано с мотиви, че работодателят не е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността – 13.03.2019г., което било удостоверено с документи по чл.5, ал.2 и Декларация, приложение №2 към НРНИРСОИГВНР.

По преписката е приложен цитираният в разпореждането Констативен протокол от 01.10.2020г. за извършена проверка на работодателя [фирма]. Въз основа на данните от ТР, данъчните декларации, счетоводните отчети и договорите за сключени търговски сделки, както и ведомостите за заплати е установено, че с решение на СГС от 17.09.2020г. е открито производство по несъстоятелност на работодателя. Проверяващите са приели, че работодателят не осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността – 13.03.2019г., следователно за времето от 13.03.2018г. до 13.03.2019г.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата се явява допустима, като подадена в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 26 от ЗГВРСНР и от лице, което има правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26 ал. 3 от ЗГВРСНР и заповед № 2 от 16.06.2020г. на управителя на НОИ. Спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилно е бил приложен и материалният закон, предвид следното:

Според чл.6 от ЗГВРСНР правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за:

1. откриване на производство по несъстоятелност;
- 2.откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност;
- 3.откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Съгласно чл. 4, ал.1 право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време. Според ал.2 лицата по ал. 1 могат да ползват права по този закон, при условие че работодателят е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6.

Основателно е възражението, че оспореното разпореждане не е достатъчно ясно мотивирано, тъй като едва в съдебното заседание процесуалният представител на ответника юрк. В. пояснява, че от данните в Търговския регистър е констатирано, че дружеството е регистрирано на 26.05.2018г., което означава, че не е осъществявало дейност най-малко 12 месеца преди 13.03.2019г. Този пропуск обаче не е съществен до степен да налага отмяна на издадения административен акт. Жалбоподателят се позовава в твърденията си за незаконосъобразност единствено на мотивите на Решение №260023/17.09.2020г. по т.д. №595/20г. за откриване на производство по несъстоятелност на [фирма] на СГС, ТО, 7 състав, в което действително на стр.3 се съдържа текст „към 31.12.2017г. дружеството не е било в състояние да покрива краткосрочните си парични задължения“, които мотиви обаче нямат доказателствена сила. От служебно извършена справка в ТР, настоящият съдебен състав установи, че като дата на основаване на дружеството в него е вписана 26.05.2018г. При липса на оборващи доказателства, тъй като регистърът е официален и публичен, следва да се приеме за вярна публикуваната в него информация, което означава, че отказът за изплащане на гарантирано вземане на Н. А. Ж. се явява законосъобразен на посочените в него правни основания.

При този изход на делото на ответника следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 144 АПК определя на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 11-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Ж. срещу Разпореждане №4506-40-46/22.02.2021г. на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ [населено място], с което е отказано изплащане на гарантирано вземане на основание чл.26, ал.3 от ЗГВРСН.

ОСЪЖДА Н. А. Ж. да заплати на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ:

